

- Jaha... ?
- Släkt? Bekant med dina föräldrar?
- Skitkul.

Strax efteråt kom Redaktören. Han gjorde oss sällskap framför Aktuellt och var på ett strålande humör. När vi frågade hur det var svarade han: Härligt! Underbart! När vi frågade vad han gjort flinade han: Allt möjligt. Lev!

När jag framåt elva drog mig tillbaka satt Redaktören i förrådet bland vindunkarna och sjöng kubanska folksånger. I hallen mötte jag Magnus.

- Jag tror bestämt han har fått sig ett skjut i dag, sa han.

5.

Två veckor senare ringde Karl. Han ville be mig om en tjänst. Han hade köpt en serie litografier som fanns i Sundsvall. De skulle ha transporterats ner i början av veckan, men det hela hade strulat till sig. Nu var det lite bråttom och han undrade om inte jag kunde köra ner dem. Samtidigt skulle vi få anledning att träffas. Han lät angelägen.

Jag visste inte riktigt. Jag kände mig stark. Ändå visste jag inte. Han ville ha svar direkt på telefon, jag fick inte mycket tid till att fundera.

Dagen efter, det var en torsdag, hämtade jag upp bladen på ett galleri i stan, satte mig i bilen och åkte ut ur Sundsvall, på väg söderut. Jag kände mig stark. Stark nog att möta det som varit. Lunchtrafiken var gles och störde inte rytmen, hjulen som snurrade under mig, asfalten som åts upp meter för meter, kilometer för kilometer. Landskapet for förbi. Jag satt och funderade. Jag kände mig stark, starkare än på länge. Charlotta skulle inte vara där. Jag hade inte träffat Lisa på över två veckor. Inte sedan den där måndagen då hon sprang ut ur köket. Jag hade haft tid för mig själv. Tillsammans med Redaktören och Magnus i Jungfrukammaren kände jag mig trygg. Vi hade umgåtts, ätit frukost tillsammans, fikat på stan, framför tv:n, några gånger hade Redaktören kommit ut ur sitt rum med den där faderliga minen och whiskyflaskan i handen, han hade bjudit sina söner, vi utgjorde en enhet, det var Redaktören, det var Magnus, det var jag och det var Jungfrukammaren. Vår lägenhet. Inga telefonsamtal från främmande människor, inga träffar, ingen som ifrågasatte mitt sätt att vara. Jag kände mig stark. Och ingen Charlotta. Det hade jag varit noga med att kolla.

Passerade Hudiksvall, passerade Tönnebro, passerade Gävle, passerade Uppsala. Motorn stönade och skrek, men bilen rullade framåt i den takt jag bestämde.

De stod på gården när jag kom. Vinkade. Karl gastade, Eva liten och

tyst. Såg förvånad och överrumplad ut. Som om hon lurats med på något hon inte visste om hon gillade. Vi kramade om varandra, lastade ur bilen och slängde artighetsfraser mot varandra. Karl och jag tog litografierna och gick upp till galleriet, ett separat hus hundra meter från den gamla kyrkskolan. Karl ställde undan paketet och vi satte oss vid soffgruppen vid fönstret. Väggarna var kala, nästa vecka skulle han ställa ut en svensk konstnär, jag minns inte vad han hette, han skulle få tavlorna under helgen. På bordet stod en öppnad flaska vin på luftning.

– Hur är det med dig? frågade han.

– Tack, bra.

– Livet i Sundsvall?

– Jodå, som vanligt. Det händer inte så mycket.

– Och kärleken?

– På sparlåga.

– Det kan vara bäst så ibland, sa han.

Karl var sig lik. Urtvättade, svarta jeans, Harley Davidson-skärp, enfärgad, tunn bomullsskjorta med ärmarna uppkavlade långt upp på överarmarna. Det gråa, tunna håret rufsigt. Men det hade gått lång tid. Karl och Eva var Charlottas familj. Och Charlotta var inte min längre.

– Hur mår hon?

– Bara bra, Frank. Brukar ni pratas vid?

– Nej.

– Det är synd.

– Jag vet inte det.

– Vi saknar dig ibland, sa han samtidigt som han höll upp var sitt glas vin.

– Tack. Men det är som det är. Inte mycket att göra åt.

– Inte?

– Nej.

– Vi borde kanske gå ner igen. Eva håller på att fixa käk.

Vi gick ut ur galleriet, Karl tog med sig vinet, låste bakom oss och vi gick grusvägen ner mot huset. Det var vackert. Den gamla, lilla och idylliska kyrkan på andra sidan vägen, åkrarna, doften av landsbygd i den klara höstluften.

Efter maten satte vi oss framför tv:n. Det var en konstig stämning. Bara kallprat, Eva sa nästan ingenting alls, Karl höll låda, allt häftigare och intensivare i takt med vinet som vi drack. Jag kände mig inträngd mellan de två; Evas nästan anklagande anblick och Karls svada som inte verkade leda någonstans. Jag kände mig fortfarande stark. Det var märkligt att sitta i deras hus igen, för första gången på över ett år. Det fanns minnen som vilade över varje rum, som lagt sig på varje möbel, som omgav mig likt en

sfär, en jättelik såpbubbla. Men ännu höll de sig på behörigt avstånd.

– Har det hänt något? Jag såg mot Eva.

– Hänt? utbrast Karl. Nej, inte har det hänt något. Varför då? Det är bara härligt att se dig igen.

Karl hällde i glasen. De brukade inte dricka såhär mycket. Det var någonting sorgligt över hela situationen. Jag förstod mig inte på den.

En timme senare hade rött vin förbytts till vitt. Ingenting hade blivit sagt. Vi satt fortfarande i tv-rummet, i en cirkel runt det runda glasbordet, Karl och Eva i varsin fåtölj, jag i tvåsitssoffan. Karl såg ledsen ut. Han var full. Eva satt tyst. Tv:n stod på utan ljud. Det fanns en klyfta mellan oss tre, djup som en ravin, det kändes som om de ville säga något, som om de hade något angeläget att prata om. Jag försökte nå fram till dem, men lyckades inte. Jag ville inte sitta still, reste mig och gick ut i köket. Jag lät handen glida längs med diskbänken, kände brödsnulorna irritera mot handflatan, ut ur köket, förbi trappan och in i en mindre korridor som kantades av fyra sovrum: deras eget och tre gästrum, ett blått, ett brunt och ett gult. Jag gick fram och ställde mig i en av dörrarna och tittade in i rummet. Det bruna. En enda gång hade jag sovit där inne. En enda gång hade vi älskat där. Nu var jag tillbaka, ensam med dem. Jag tyckte mig kunna känna doften av hennes kön där jag stod i dörren och tittade på den bäddade, orörda sängen. Jag var stark. Jag kunde lukta henne. Det var många långa månader sedan, nu kunde jag se framför mig hur hon låg i sängen med slutna ögon, precis som jag sett henne då, den morgonen när jag vaknat i just det rummet, gått på toaletten, kommit tillbaka och blivit stående i dörröppningen och sett hur hon låg och sov med täcket som bara till hälften dolde hennes kropp. Jag drack ur glaset jag höll i handen, tre stora klunkar, kände hur kroppen började domna bort något. Jag ville inte gå fram och sätta mig på sängen. Jag ville inte gå därifrån. Jag var stark. Jag ville stå där i dörren och känna en glömd smärta, en smärta som jag aldrig förstått. Det kändes som en evighet sedan, det kändes som om det bara gått några korta ögonblick. Smärtan bekom mig inte längre, jag var stark. Framme vid sängkanten satte jag mig och tog tag i täcket, höll det i min hand, gned det stela och tvättade påslakanet mellan mina fingrar. Det luktade instängt i rummet, dammet låg över byrån. Jag lutade mig tillbaka och la mig ovanpå täcket, fick den där obekväma känslan som jag alltid känner när jag lägger mig på en säng med kläderna på. Som om jag smutsar ner något rent. Jag lät huvudet sjunka ner mot kudden.

Jag gick tillbaka utan att se mig omkring. De satt kvar där jag lämnat dem. Karl grät. Ena handen höll hårt om glaset. De tittade mot varandra, men inte på varandra. Jag stod kvar på golvet, Karl tog mitt tomma glas ur händerna på mig och fyllde på.

- Vad fan är det frågan om egentligen?
- Har du sett köket? Vi håller på och gör om.
- Varför gråter du?

Han såg på mig, verkade överraskad, som om han inte trott jag skulle upptäcka det. Eller som om han inte själv märkt att han grät. Han såg liten ut där han satt, såg på mig, såg på Eva som hade lutat sig framåt i fåtöljen, som om hon plötsligt var intresserad av samtalet, som om hon inte ville missa det han tänkte säga.

– Det var så länge sedan vi sågs... du påminner mig, allting förändras... och så ska vi riva väggen härinne, det blir ett stort rum och så har vi köpt ett nytt bord.

Jag visste att de skulle riva väggen, jag hade sett bordet, han hade stått och viftat med stora, yviga, överdrivna rörelser och förklarat hur det skulle komma att se ut.

- Vad förändras?
- Lotta... du... livet. Jag hänger inte med längre. Allt går så fort.
- Det har gått över ett år, sa jag. Varför kommer du på det nu?
- Vi visste ingenting när det hände, bröt Eva in. Vi förstår fortfarande ingenting. Det är ingen som har förklarat för oss.

– Det fanns inte så mycket att säga. Jag var inte bra för henne. Det tog ett tag för mig att inse det.

- Det är inte sant.
- Jo, det är det... kanske var vi inte bra för varandra... jag vet inte... jag såg henne aldrig som hon var.

- Och vad var du?
- Och så håller vi på med köket nu, sa Karl. Granitplattorna kostar tolv-tusen spänn kvadratmetern, det fick jag reda på först efteråt, men vad fan, jag tror det blir bra.

– Visste du att Charlotta träffat en ny? sa Eva och slog av den tysta tv:n med fjärrkontrollen.

- Nej, sa jag, det har jag ingen aning om.
- Någon från Malmö. Han bor i Västerås nu.
- Hoppas det går bra.
- Det kom lite plötsligt, vi har inte ens träffat honom.
- Det brukar komma plötsligt när man träffar någon, sa jag.
- Har du?
- Nej.
- Vill du det?
- Jag vet inte.
- Men inte behöver väl vi tappa kontakten bara för det.
- Jag vet inte.

- Vi är ju vänner. Du är ju vår vän också, inte bara Lottas.
- Är det så enkelt? Charlotta och jag umgås inte. Han kommer snart att ta min plats.
- Inte alls. Nog måste vi kunna umgås.
- Tillsammans med dem?
- Nej. Bara vi. Det måste vi väl kunna.
- I smyg?
- Nej... inte ska vi behöva förlora kontakten bara för att ni inte är tillsammans längre.

Jag började bli trött. Vinet gjorde mig dåsig. Jag sköt bort bilden av Evas osäkra ansikte och det halvfärdiga köket och vände mig mot soffan för att se på Charlotta. Hon satt alltid i ena hörnet vid fönstret, bort från vår cigaretttrök. Jag tittade för att se hennes minspel. Var hon också trött? Ville hon också att vi skulle åka hem? Smekas och kelas och skratta åt alla som inte förstod. Alla som försökte slå sig in, komma emellan. Men det tillät vi aldrig, då, när vi hade det bra. Det var det nu. Jag tittade mot soffan. Fönstret stod inte på glänt. Hade hon glömt det? Det första hon alltid gjorde när vi kom hit var att gå fram till fönstret, lossa på hakarna och låta det glida upp tills den korta repstumpen spändes och hindrade det från att glida upp ytterligare. Fönstret var stängt, cigarettroken stack i ansiktet och jag fick svårt att andas.

- Varför sa ni ingenting? Allt verkade så bra.

Evas röst väckte mig ur min tankar, jag ryckte till och spillde ut vin över golvet.

- Det gör ingenting. Det torkar upp.
- Och hon säger heller ingenting. Hon har aldrig förklarat.
- Jag kan inte göra det åt henne. Dessutom har hon kommit längre än så. Hon behöver inte leta efter förklaringar längre. Det borde ni acceptera, sa jag och gick ut i köket igen.

Vad skulle jag förklara. Vad spelade det för roll. Det var längesen förbi. Jag var stark nu. Starkare än på länge. Vad var det de letade efter. Kaklet ovanför spisen var bortriven, skåpluckor saknades, det nya plastgolvet blänkte mot ljuset från lamporna, granitplattorna stod lutade mot väggen. Jag gick nerför trappan. Det stora vardagsrummet låg skumt och öde. Huset kändes spöklikt, i varje vrå dessa minnen som kröp närmare och närmare, blev hotfullare och hotfullare, bakom varje hörn gömde sig Charlotta redo att attackera med sin skönhet. De stora oljemålningarna på väggen stirrade på mig, livlösa, stela. Målningar från olika världsdelar, alla med sina historier gömda bakom färgerna. Jag önskade att de skulle säga mig något, förklara det här spelet, visa en öppning, men de vägrade. En föreställde en kvinna i aftonklänning. Knäppningen i dressen var öppen och den hade gli-

dit ner en bit över axeln och blottade det ena bröstet, precis så att halva vårtan syntes. Jag gick närmare, så nära att min andedräkt slog emot den skrovliga ytan, nära nog att jag kunde sträcka ut tungspetsen och smaka på bröstvårtan. Jag backade något steg, blickade upp mot det sensuella leendet, ner mot kroppen igen och på den ena armen som låg över magen och på de lätt krökta fingerspetsarna som slutade precis där det tänkta skötet under klänningen tog vid.

Jag stirrade ut genom vindrutan. Vinden kändes genom de otäta dörrarna och det regnade. Ett retfullt duggregn, för mycket för att inte använda vindrutetorkarna, för lite för att de inte skulle gnissla mot rutan. Landsvägen var lagd i mörker, träden skuggor som böjde sig ner över vägen och bildade en mörk tunnel som mina strålkastare letade sig igenom. Fyrtio mil. I fyrtio mil skulle jag få tänka. Uppsala, Gävle, Tönnebro, Hudiksvall. Älta minnen om och om igen, känna hur förvåningen kom emot mig och förbyttes mot chock. Jag hade timmar på mig, utan möjlighet att smita undan, utan möjlighet att tala, utan möjlighet att stänga ute tankarna. Bilen skakade till när jag kom för långt ut på vägrenen, mörkret var kompakt och dimman hade sänkt sig över vägen. Helljuset var trasigt. Regnet hade varken ökat eller minskat. De hade inte nämnt det. Kanske var det det de försökte säga hela kvällen. Kanske tänkte de göra det senare. Kanske visste de inte hur de skulle säga det. Jag hade suttit kvar med telefonluren i handen långt efter att samtalet brutits. De såg på mig, de visste att jag visste. Men de sa ingenting. Bensinmacken lyste upp ett kort parti av vägen. Det var många mil kvar, jag skulle behöva tanka. Men jag gjorde det inte. Vinruset flöt omkring i min kropp. De sa att de älskade mig när jag gick, försökte få mig att stanna över natten. Sa att de var så ledsna. Jag hade kramat dem och gått. Ville bara därifrån. Ändå var det inte deras fel. Var det därför de bjudit dit mig? Blev de själva så rädda vid tanken att förlora henne att de ville ha tag i det förflutna, i något de kunde identifiera sig med, något säkert, och försöka hålla sig fast vid det? Men varför jag? Behövde de en länk till Charlotta som de kände igen för att täcka förlusten? Det stora steget. Jag blev irriterad över långtradaren som vägrade flytta på sig. Tutade. Ingenting hände. Jag körde om ändå. Samtidigt såg jag skenet från andra strålkastare komma fram bakom krönet. Jag trampade gasen i botten på den gamla Opeln, såg hur den andra bilen kom rusande mot mig, jag kom i höjd med förarhytten på långtradaren och såg hur den mötande bilen blinkade med helljusen. Jag forcerade framåt, mot det mötande fordonet som la sig så nära vägrenen som möjligt, vägen var smal, det skulle inte gå, bilen skakade, jag pressade motorn mot farter den inte behärskade, avståndet krympte, just som jag passerat frampartiet på lastbilen slängde jag in bilen till höger och tionde-

len efteråt passerade den ilsket skrikande bilen. Långtradarchauffören la sig på det dova hornet. Det var Charlottas mormor som hade ringt. Hon ville så gärna tala med mig när hon hörde jag var där. Det var ju så länge sedan. Hon var glad och uppspelt. Hennes enda barnbarn skulle gifta sig. Och kan du tänka dig, hade hon sagt, de har bara känt varandra i två månader. Är det inte fantastiskt? Vindrutetorkarna hade slutat fungera. Men skakiga händer vred jag på stereon. Den var trasig, glappkontakt, fungerade bara när den själv ville. Nu rullade bandet: filmmusik. En röst som läste: Vad som egentligen formar oss går inte att förstå. Vi ger efter för kärleken, för den ger oss en aning om det okända. Inget annat betyder något. Inte till slutet. Musik. Så stoppade den tvärt. Jag slog med handen på bandspelaren, ryckte i knapparna, ingenting hände. Tyst. Jag fortsatte framåt i höstmörkret, genom landskapet som växlade mellan skog och små samhällen. Jag hade känt mig stark när jag kom dit. Jag hade huvudvärk och problem att fixera blicken på vägbanan. Det var fuktigt i bilen, en lätt imma spred sig runt fönstren. Kallt. Alla nätter är en natt. All kyla är en kyla. Jag lovade mig själv något som jag inte riktigt visste vad det var. Det kändes viktigt. Jag lovade mig själv att köra den här bilen tills jag kom fram, bara titta på vägen, andas djupt och slappna av, uppmärksamma den glesa trafiken, lovade mig själv att känna ryggstödet som omslöt min rygg, att smeka ratten med båda händerna. Jag lovade mig själv att sänka farten när jag kom innanför stadsgränsen, stanna vid alla rödljus. Jag lovade mig själv att varsamt öppna dörren till Jungfrukammaren, klä av mig, lägga mig i sängen och somna precis som vanligt. Jag försökte lova mig själv att drömma.

Västerås var dimmigt och rått, Asea-strömmen på väg hem från fabriker och kontoren. I dag som i morgon. Som alla andra dagar. Matlådor och attachéväskor. Sigmatorget låg inbäddat i grå fukt. Industristadens betong och kala arkitektur hade slagit emot mig när jag åkte E18 in mot stan. Jag kunde inte se något vackert i stan där jag vuxit upp. Jag fylldes av hat mot dess gator, mot blomgarneringen som skrev Välkommen vid sidan av motorvägen, jag kände mig överlägsen gentemot dem som inte flyttat hemifrån, de ingrodda som inte velat söka sig till nya städer, nya människor. Som vecka efter vecka handlade i samma butiker, gick till samma jobb, roade sig på samma ställen. Samma vardag. Jag hade inte känt så förut, jag hade aldrig tänkt tanken. Det var inte tristessen som drev mig från stan. Jag parkerade bilen i P-huset. Klev ut och var mitt i centrum. Det fula Domus-huset. Utsmyckningarna på Sigmatorget som skrek Stockholmskomplex lång väg; funktionsodugliga bänkar och stolpar, glastak som sköt ut i bågar från ena långsidan kantad av affärer, här och var hål i den vackra fasaden, det var där glastaken saknades eftersom butikerna själva fick bekosta dem,

alla hade inte råd och då stod pelarna som skulle hålla uppe taket kala och överksamma. Den tomma scenen, små låtsasrabatter, stora gatlyktor i svartmålat järn med runda glaskupoler och obegripliga mönster. De öppna ytorna krymptes ner, miljoner och åter miljoner hade lagts ner på en osymmetrisk utsmyckning ingen ville ha. Jag korsade torget, gick förbi kebab-restaurangen, över Vasagatan, längs med SE-banken och ner till Gallerian. In genom glasdörrarna, förbi bokhandeln som skyltade med Carl Bildts Mitt Europa. Ja inte fan är det mitt, tänkte jag och undrade vem som skulle skriva boken om vårt Sverige. Passerade fontänen inbäddad i sin plastdjungel, åkte rulltrappan upp, gick in på Vivaldi och köpte en stor kopp kaffe. Hela tiden tittade jag mig omkring, spejade efter personer. Jag var nervös. Trött. Jag slog mig ner vid ett bord för två intill räcket och såg ut över Gallerians torg en våning ner. Klockan var halv fem, fredagen den fjärde oktober. Jag hade ont i axlarna av all bilkörning. Sju timmar hade jag legat vaken och vridit mig i sängen. Försökt koppla bort tankarna, vänt på kudden, rökt och pratat med mig själv i mörkret. Det var omöjligt att sova. Vid elva hade jag satt mig i bilen igen och för andra gången på ett dygn körde jag E4:an söderut. Det var sveket som gjorde ont, att hon hade glömt mig så snabbt. Två år. Vi hade aldrig haft plats för ord som förlovning eller bröllop, vi hade fullt upp med misstänksamheten. När du är svag är jag stark. Eller tvärtom. Vi spelade spelet tillsammans. Det fanns alltid en pusselbit för mycket i vår kärlek. Vi räckte den mellan varandra. Den som fick den blev osäker. Vart hör den? Vad innebär den? Den andre kände övertaget, utnyttjade det. Tog sin styrka från den som var svag. Vi insåg aldrig att vi måste säga itu den överblivna biten och behålla varsin del. Praktiga masker vi inte kunde slita av. Men det fanns stunder av glädje, av lycka. Av förståelse på lika villkor. Det var dessa stunder vi kämpat för. Det var för dessa stunder vi grät och höll om varandra, som vi sårade och spottade på varandra. Nu var hon på väg fram till altaret. Efter två månader. Jag kände mig värdelös, plötsligt betydde de två åren ingenting, våra minnen, de glada och de tråkiga, den tid vi delat, plötsligt betydde allt det ingenting, plötsligt hade det varit bortkastad tid, ingenting värt. Jag kände mig sviken. Vad var det som var så bra nu och som vi inte hade haft? Hur kunde det plötsligt bli så enkelt? Så självklart.

Jag tittade ut över Gallerian. Där var trängsel. Här och där något bekant ansikte, människor jag kände igen sedan förr, folk som gått på samma skola, som brukade synas på diskoteken, som man sett hänga på fiken. Men ingen nära bekant. Det kändes skönt, jag hade ingen lust att förklara att jag satt här av en anledning. Jag letade med blicken efter Charlotta. Hon brukade gå hit på fredagarna. Det var heligt. Varje fredag gick hon på stan efter jobbet, shoppade och fikade här. Vivaldi. Hip-hop strömmade ut ur tv-ap-

paraten som satt uppsatt i taket. Ibland med någon väninna, oftast ensam. Hon ville aldrig ha mig med. De här timmarna var hennes, ett slags frizon efter veckans arbete. Jag sökte med blicken. Ännu en av dessa överspända MTV-värdar gastade i rutan. Hippa brudar med Lolitalook som inte kan stå still när de pratar, som måste studsa fram och tillbaka, böja överkroppen framåt och pendla med armarna för varje ord de sprutar ur sig. Liksom för att understryka hur oviktigt det är. Jag visste inte om det fortfarande gällde, kände inte till hennes nya rutiner, visste inte om hon skulle komma ensam, visste inte om hon släppt på principerna. Jag ville inte se honom.

Bilfärden kändes inte verklig. Timmarna hade flugit fram. Nollställd flöt jag fram genom trafiken, på väg till gamla hemtrakter, med en märklig känsla av stillhet i bilen. En överklig laddning full av likgiltighet. Som om det var någon annan som satt där. Som en långsam, förvrängd journalfilm som spelades upp framför mina ögon. Svettig och oduschad med smutsiga kläder.

Jag såg henne komma sneddande över stengolvet nedanför mig. Precis där jag gått en stund tidigare. I svart skinnjacka, jeans och stövlar, med handväska och kasse från Blomdahls. Det långa, bruna håret nykammat och utsläppt; nu var helgen kommen. Kaffekoppen i min hand började skaka när hon steg på rulltrappan, ryggen vänd mot mig. När hon kom upp gick hon i riktning mot disken och jag såg hennes ansikte. Hon såg mig inte. Hon hade klippt luggen kort. Hon tog en bricka, en tekopp och la en macka på en liten tallrik. När hon betalade var hon bara sex, sju meter ifrån mig. Jag satt och tittade på henne, hon hade ingen aning om att jag var här. Hon gick rakt fram, mot mitt bord. Blicken var fäst på brickan och golvet framför henne. Först när hon lyfte huvudet för att hitta ett ledigt bord såg hon rakt på mig där jag satt. Hon ryckte till en aning, tvekade en kort sekund innan hon log och kom fram till mitt bord. Hon hejade en aning för glatt. Jag fimpade cigaretten och flyttade bort askfatet. Hon satte ner brickan på bordet, tog av sig jackan, sköt ut stolen och satte sig mitt emot mig. Hon hade min gamla jeansskjorta på sig.

– Vilken överraskning!

– Ja, sa jag.

– Hur är det?

– Sådär.

– Jag hörde att du var hos mamma och Karl igår. Hade ni trevligt?

– Inte speciellt.

Hon såg för ett ögonblick osäker ut och log ett försiktigt leende. De lite sneda ögonen plirade prövande mot mig, hon ändrade ställning och la armarna i kors på bordet. Förlovningsringen blänkte på hennes finger.

– Sov du över eller åkte du direkt hit?

– Varken eller. Jag åkte först till Sundsvall och sedan hit.
 Hon såg förvånat på mig. Ett tag trodde jag hon skulle säga något i stil med att det var väl onödigt. Men det gjorde hon inte. Hon sa ingenting.

– Jag hade inte tänkt åka hit. Det bestämde jag mig för i morse.
 – Varför då?
 – För att träffa dig.
 Vi var tysta några sekunder. Hon började fixa med sitt te.
 – Brukar du någonsin tänka på semestern i Höga Kusten? Brukar du någonsin tänka på oss, Charlotta?
 – Ja.
 – Jag tror dig inte.
 Hennes mun knöt ihop sig och den tunna överläppen försvann nästan helt. Skrattrynkorna slätades ut och den lilla, spetsiga näsan framträdde. Hon strök handen genom luggen och formade fram en sidbena.
 – Varför gör du det? sa jag.
 – Gör vad?
 – Gifter dig.
 – För att jag tror på det.
 – Efter två månader? När vi var tillsammans trodde du inte på det efter två år.
 – Hur vet du det? Du frågade aldrig.
 – Jag behövde inte. Eller hur?
 – Jag vet inte. Ibland kanske ... inte så ofta. Var det mamma som berättade?
 – De sa ingenting. Vågade väl inte. Det var din mormor. Hon ringde när jag var där.
 – Jag hade tänkt berätta själv ...
 – När blir det?
 – Vi har inte satt något exakt datum. Men vi har förlovat oss, så ...
 – Jag ser det.
 Hon knöt reflexartat handen, gömde ringen mot bordet. Sedan rätade hon sakta ut fingrarna igen.
 – Jag känner mig sviken.
 – Du? Varför då? Det var du som gjorde slut.
 – För att du inte vågade, ja. Men det har inte med det att göra ... det spelar ingen roll hur det tog slut ... vi var tillsammans i två jävla år. Jag känner mig billig, allt det vi hade är plötsligt helt värdelöst ...
 – Det är det inte alls, avbröt hon.
 – Hur kan du vara så säker? Hur kan du vara så säker på att det är över mellan oss? Hur kan du vara så säker på att det inte finns något kvar?
 – Det kan man väl aldrig vara. Men jag måste få tro på vad jag har nu,

jag kan inte leva på gamla minnen. Jag tycker du är orättvis. Du får det att låta som om jag gjort fel.

– Jag tycker det.

– Varför då? Har inte jag rätt att träffa någon ny?

– Att pröva dig fram, ja. Men inte att förlova dig efter två månader.

– Vad är det för skillnad?

– Det är en jävla skillnad. Herregud, jag är inte säker på att jag inte älskar dig. Hur ska jag kunna vara det? Efter två år tillsammans.

– Du har inte hört av dig på ett halvår. Dessutom är jag trött på att pröva mig fram. Jag vill ha mer. Jag har gått vidare och det borde du också göra.

– Jag försöker, sa jag. Men jag kan inte släppa saker så lätt.

– Det är inte mitt fel.

– Vi kunde ha varit föräldrar.

Hon ryckte till. Tittade åt sidan. Pratade förbi mig.

– Vad har det med det här att göra?

– Betyder inte det något... ?

– Det betyder att vi smet undan ett ansvar för att vi var feiga och omogna. Inget annat.

– Är vi mognare nu?

– Jag vet inte.

– Vad tycker du om mig?

Hon tystnade. Jag fäste min blick på henne, men hon vek undan igen. Hon lekte med mitt cigarettpaket mellan sina händer. Ansiktet var spänt och hennes höga kindknotor framträdde mer än vanligt. Hon öppnade munnen för att säga något, hejdade sig, jag såg den vita, lite rektangulära raden av tänder i överkäken, en av hörntänderna lite skev. Hon fuktade läpparna med tungan.

– Jag tycker om dig. Det vet du. Jag bryr mig, men jag måste bry mig mest om mig själv. Jag har inte heller haft det så lätt, då när du flyttade, jag mådde dåligt. Jag tror aldrig du insåg hur mycket jag tyckte om dig, du visade det i alla fall inte.

Hon sköt över skulden på mig, precis som jag så ofta gjort. Kanske menade hon det inte, men vad spelade det för roll. Jag förstörde det för oss. Jag försökte göra henne till något hon inte var, till min bild av en perfekt kvinna, men hon var inte sådan, hon var ännu vackrare.

– Nu spelar det ingen roll längre, sa hon. Du måste låta mig gå vidare.

Jag kände att jag måste därifrån. Allt jag sa blev genomskinliga lögner. Falska anklagelser. Desperata försök att återupprätta något jag förstört. Svartsjuka. Hon hade rätt. Jag försökte bara klamra mig fast vid något jag inte hade rätt till längre.

– Förlåt, Charlotta. Det här går inte.

Jag reste mig hastigt ur stolen som slog emot bordet bakom mig. Jag vägrade se på henne. Fiket var fullt av människor, jag såg ingen av dem, inte mer än som konturer.

– Det är för jobbigt nu, sa jag. Vi ses någon gång.

Jag halvsprang mot rulltrappan. Försökte låta bli att titta mot hennes håll, men när jag var på väg ner blev jag uppehållen av två tjejer som stod i bredd. Ett snabbt, flyktigt ögonkast som jag hoppades hon inte skulle märka. Det gjorde hon. Hon satt kvar i stolen och hade vänt sig mot mig. Det korta ögonblicket räckte för att hon skulle fånga mig och borra sig fast. När rulltrappan planade ut började jag springa över marmorgolvet. Jag krockade med en barnvagn, en kvinna skrek: Se dig för! jag snubblade med händerna i rockfickorna, lyckades precis få tillbaka balansen innan jag skulle ramla och sprang vidare.

Jag sov hos en barndomsvän den natten. Han blev förvånad när jag ringde på dörren, vi hade inte setts på länge. Han hade precis kommit hem efter ett halvår på fiskfabrik på Island. Stor, stark och blond. Vi satt hos honom och pratade tills jag slocknade vid niotiden. Han frågade om Charlotta, jag sa att jag inte träffat henne på länge. Lika bra det, sa han, jag har aldrig gillat henne.

På lördagen bad jag om att få vara ifred. Han gick på stan och jag låg i sängen, kollade på Eurosport och sov om vartannat, tills han kom tillbaka vid fyrtiden.

På kvällen lyckades han få med mig ut. Han tyckte vi skulle ha lite trevligt som förr. Vi kom sent, hade värmt upp ordentligt i hans lilla etta och faktiskt haft just trevligt. Han påminde mig om min uppväxt, påminde mig om alla åren i Västerås. En tid jag skjutit åt sidan. En bitterljuv påminnelse. Vi skulle till Babylon, precis som förr. Jag kände varje hörn av centrum som min egen ficka, jag kunde räkna upp alla busslinjer, vilket nummer som gick dit och dit, jag kände till alla taxistationer, de kvällsöppna fiken, jag hade gått nattstråket i Västerås centrum hundratals, kanske tusentals gånger, åren mellan sexton och tjugofem, långa år av upptäcktsresande, jag kände till alla ställen, jag hade med nöje banat min väg genom krogdjungeln. Ingenting här hade förändrats. Men det hade jag. Känslan av att allt var sig likt kittlade inte mig längre. Det fanns ingenting att upptäcka. När jag bodde här var det tryggt, något invariant som inte störde, det var mitt Västerås på den tiden och för min del behövde inte staden växa, det fanns tillräckligt med ställen att gå till ändå, det var skönt att ha kontroll över staden, veta vilka människor man skulle träffa var och kunna undvika dem om man ville. Ingenting hade förändrats. Det var en trygghet jag borde uppskattat, men den röda varningslampan började blinka frenetiskt. Precis när vi blivit insläppta efter den obligatoriska Västerås-kvarten i kön, förstod jag

att det var ett stort misstag. Jag hörde inte dit längre. På Skeppsbron hemma i Sundsvall, eller på Tjacka's, där visste folk vem jag var, där hade jag en identitet, men inte här. Inte längre. Trots att det var samma människor som förr. Här var jag bara en grå skugga från det förgångna, en axelryckning, någon som gett upp, som inte längre orkade hålla sig borta. En återkomst som de, inte jag, kunde triumfera över. Staden hade segrat, dess invånare visste om det. En förrädare. Någon att se ner på. Jag ville inte visa upp mig, ville inte träffa gamla bekanta, ville inte berätta hur jag hade det nu, hur jag mådde och vad jag gjort det senaste året. Jag ville inte behöva göra det i skuggan av flin maskerade genom förstående ansikten. Jag var på väg ut igen när min vän slet tag i mig.

– För fan, kom igen nu! Du kan inte gömma dig hur länge som helst, tror du inte jag fattar, det är lugnt, det kommer att gå bra.

Jag följde med uppför trappan och trängde mig igenom folkmassan som stod mellan bardisken och dansgolvet och gick till den bakre avdelningen med bord och fåtöljer. Jag satte mig ner med ryggen vänd mot lokalen, min vän kom strax efter med varsin öl. För att kunna överrösta musiken fick man prata ganska högt så jag lät bli. Jag hade lyckats smussa in rocken och satt ihopkrupen med kragen uppfälld och ena handen i ett stadigt tag runt sejdeln. Han satt mitt emot mig och log. Skakade på huvudet.

– This is what you get, skrek jag. Take it or leave it.

Han ryckte på axlarna och höjde öglaset. Efter en stund reste han sig och sa:

– Jag kommer strax.

– Visst. Ingen brådska.

När jag suttit för mig själv en stund vågade jag äntligen slappna av en aning och började se mig omkring, se på lokalen där jag varit så många gånger. Plötsligt insåg jag det. Jag hade satt mig i samma fåtölj som då, den kvällen för över tre år sedan. Jag hade av några bekanta blivit introducerad för Charlotta några veckor tidigare, men det var först den kvällen som vi pratade med varandra. Det var den kvällen, på det här diskoteket, i den här fåtöljen, vid det här bordet som jag hade bjudit upp henne. Det var vid det här bordet som jag bjudit henne på en öl som hon spillde ut i knät på mig, något vi skrattade hejdlöst åt. Det var vid det här bordet som vi hade varit försjunkna i ett samtal om yoga, om hur sant och riktigt det var, trots att ingen av oss visste någonting om det. Det var det här bordet som våra vänner lämnade en efter en eftersom vi bara hade tid och lust för varandra. Det var i den här fåtöljen som jag satt framåtlutad och frågade om jag fick hålla i hennes hand, det var här jag tog tag om hennes ansikte med båda händerna och kysste henne för första gången. Det var precis här där jag satt nu, vid det här bordet, i den här jävla lokalen. Det var över tre år sedan.

Jag satt på helspänn igen, axlarna hade åkt upp, svetten fuktade pannan. Jag kände en hand på min arm. Jag behövde inte vända mig om för att veta vem det var.

– Vill du dansa?

Jag svarade inte.

– Frank, jag vill dansa med dig!

Jag vände på huvudet och såg henne stå där. Skakade nervöst på huvudet och vände mig om igen. Sedan sa hon inget mer. När jag tittade var hon borta. Var var alla jag kände? Varför satt jag där ensam? Tillbaka på brottsplatsen. Varför kändes det som om jag trängdes in i ett hörn av inbillade gester och blickar? Varför uppträdde den gamla tryggheten som ett ilsket spöke?

Jag vred stolen ett halvt varv för att kunna se dansgolvet. Hon kom gående emot mig med en öl i varsin hand. Hon gav mig den ena och satte sig ner.

– Är det den här som jag ska spilla ut över dig? sa jag och väntade mig inget svar. Jag fick inget heller, bara ett smått förläget och ganska menande leende. Hon var onykter. Vi satt tysta, men jag klarade inte av tystnaden och hennes blick som hela tiden talade med min, oblyg, provocerande, sällskapssjuk och varm.

– Varför är du här? sa jag.

– Vi brukade ju gå hit.

– Jag vet. Det är därför jag undrar.

– Jag var här i går också.

Min vän kom tillbaka men vände när han såg vem som satt hos mig.

– Är du lycklig?

– Ska du inte ta av dig rocken?

– Är du lycklig, Charlotta, sa jag samtidigt som jag halade av mig rocken.

– Mycket.

– Varför då?

– Jag har träffat den man jag vill leva med.

– Vad du vill i dag och vad du vill om en månad behöver inte vara samma sak.

– Okej, sa hon, jag har träffat den man som jag kommer att leva med resten av mitt liv.

Demonstrativt började hon skruva på förlovningsringen.

– Det vet du inte, sa jag.

– Jag känner det.

– Du kan aldrig vara säker.

– Nej, inte hundra. Men nittionio. Man kan aldrig vara helt säker så det

har jag inget behov av. Har du gjort illa dig?

Jag tittade ner mot handen. Såren var så gott som läkta, men det fanns fortfarande sårskorpor på några av de djupaste såren.

– Ramlat. På glas.

– Nykter förstås, skrattade hon.

– Var är han?

– I Malmö.

– Men inte du?

– Jag är här.

– Känner du igen dig, Charlotta? Vet du var vi sitter någonstans? Jag satte mig här utan att tänka på det.

Hon nickade försiktigt.

– Jag tycker om det, Frank ... när du säger Charlotta till mig. Alla andra säger bara Lotta. Men inte du ... och jag tycker om sättet du säger det på.

– Det gläder mig. Åtminstone något jag är bra på.

Hon gav mig det ena ölglaset. Skålade.

– Det är okej om du röker.

– Det var som fan.

Hon sköt askfatet mot mig samtidigt som hon satte ner sitt ölglas. Det hamnade snett och var nära att tippa över innan hon i sista sekund fick tag i det. Så lyfte hon upp glaset igen, höll det med båda händer framför hakan stödd på armbågarna.

– Har du någonsin funderat på att ta livet av dig?

– Apropå rökning?

– Din kusin gjorde det.

– Ja, det gjorde han, sa jag och undrade vad det hade med det här att göra.

– Berätta för mig. Du har aldrig berättat för mig.

Jag ville tända en cigarett, men lät bli.

– Inte mycket att berätta. Det är länge sedan, elva år. Han var tjugofem. Mjuk, för mjuk, rädd för kriget, rädd för samhället. Han och hans flickvän gjorde det tillsammans, klädde av sig nakna och hällde i sig tabletter. Så var det över.

Jag tog en klunk av ölen. Charlotta satt framför mig med ett slags sorgset uttryck. Runtom oss levde kroglivet, men det störde oss inte, vi hade hittat tillbaka till den stämning och känsla vi hade förr. Jag pratade obehindrat trots musiken, jag hade slappnat av och Charlotta hörde varje ord jag sa.

– Jag var där i våras. Hälsade på hans syster, min andra kusin alltså. Vi hade inte setts på åtta år. När hon fick syn på mig bara stirrade hon som om hon sett ett spöke. Jag trodde det var skägget eller något sådant, jag hade

skägg då, men det var det inte, inte bara i alla fall. Hon såg sin bror i mig. Elva år senare. Hon visste inte hur hon skulle reagera, blev både glad och ledsen. Vi var så lika sa hon, ansiktet, håret, men framför allt ögonen. Samma ängsliga men nyfikna ögon. Samma försiktiga ögon som när de ser något de inte tycker om vänder sig inåt och blir drömska... ja alltså, sa jag och skrattade till, det var så hon sa.

– Jag känner igen de där ögonen, log Charlotta.

– Men jag vet inte. Det är bara hon som har reagerat på det.

– Hon borde veta.

– Kanske det. Jag tyckte om honom. Han var alltid snäll mot mig. Jag fick hänga med honom och hans kompisar trots att de var så mycket äldre.

– Men dina ögon är inte så rädda att de inte vill vara med längre?

– Jag har ett ansvar som jag inte tänker svika.

– Mot vem?

– Mig själv. Dig. Alla jag känner. Jag fyller trettio om några år och min person, min själ eller vad man ska kalla det, håller på att slå rot i det och dem jag tycker om. Om jag tar livet av mig nu skulle den ryckas upp med rötterna och försvinna, kanske inte på en gång, men ganska snabbt i alla fall. Och det beror ju på att jag inte vet så mycket om mig själv än, det är därför den inte slagit rot djupare. Jag kanske kan tänka mig att ta livet av mig någon gång, vad vet jag, men då måste jag i så fall först vara övertygad om att jag slagit rot så djupt att jag lever kvar även när jag är borta. Jag vet inte hur lång tid det kommer att ta, men annars skulle allt vara meningslöst.

– Är inte det ett större svek då? Det innebär ju att sorgen blir desto starkare för dem som blir kvar.

– Självklart, det är ju det som är meningen... eller egentligen både ja och nej, den direkta sorgen blir större, men i längden finns ju även glädje eftersom jag på sätt och vis kommer att leva vidare.

– Det låter egoistiskt.

– Klart det är. Livet är en enda lång orgie i egoism. Men nödvändigt. Vad finns det för mening med livet om allting tar slut i det ögonblick vi dör, om inte minnet lever vidare. Vi försöker ju under hela livet göra saker som vi blir ihågkomna för.

– Jag vet inte, sa hon. Om det ska vara så.

– Har du tänkt på en sak? sa jag.

– Vadå?

– Så här kunde vi aldrig prata förr.

– Jo... ett tag. Men det försvann.

– Varför gjorde det det?

– Jag vet inte.

- Inte jag heller. Men jag sörjer det.
- Man kan inte alltid lyckas.
- Är det så enkelt. En axelryckning och man kan inte alltid lyckas. Sedan ingenting mer. Är det så enkelt?
- Kanske.
- I så fall vill jag inte vara med. Varför kom du hit?
- Jag brukar gå hit... kanske för att se om du var här.
- Tack. Det värmdes.
- Jag sa kanske. Vill du ha en öl till?

Hon reste sig och vinglade till. Skrattade och tog tag i mitt armstöd. Så böjde hon sig fram och gav mig en kyss på kinden. Jag blev inte förvånad. Hon gick och jag tände en cigarett. När hon kom tillbaka ställde hon ölen utom räckhåll och tog min hand.

- Nu ska vi dansa.
- Du är full.
- Bara lite.

Vi trängde oss igenom folkhoppen som blockerade utrymmet runt dansgolvet. Då såg jag dem allihopa: min vän, som log överseende när han fick syn på oss; Per, en gammal kompis som jag för några år sedan reste runt med i Europa, men som jag inte hört av mig till sedan jag stack från stan; Mats, en klasskompis från gymnasiet, vi höll ihop i vått och torrt som sextonåringar, under det senaste året hade han skrivit två brev till mig som jag inte besvarat; Åsa, en gammal flickvän från åren efter gymnasiet, vi höll på att flytta ihop, men det blev aldrig så, vi växte ifrån varandra. De stod uppordade vid sidan om det spegelblanka dansgolvet som pulserade i färger. De stod där på led som om de visste att jag snart skulle komma upp på dansgolvet, som om de väntade på att föreställningen skulle börja. Alla var de där, alla visste de varför jag flyttat från stan, alla visste de att Charlotta var förlovad. Alla såg de hur vi på dansgolvet smög in i varandras famn.

Hon la sin kind mot min axel, jag kände hennes andedräkt mot halsen och kunde ana den försiktiga parfymen, en doft lika välbekant som den när jag kliver in i mina föräldrars hus. Jag la mina armar om hennes midja. Hon vinglade till några gånger, av trängseln och av berusningen, och för varje gång hårdnade hennes grepp; den ena handen vid rygglutet, den andra mot min nacke. När hon borrade in sitt ansikte mot min hals och blötte den med en fuktig tungspets lyfte jag på min ena hand och smekte hennes hår.

Jag minns inte vilken låt som spelades, men jag minns hur hon böjde sitt huvud bakåt, minns svalkan som uppstod mot min hals på det ställe hon haft sitt huvud, minns hur hennes ansikte var tätt framför mitt, minns hur hon såg på mig, hur hon slöt ögonen, hur hennes öppna läppar sökte och fann mina.

När vi stängt hennes lägenhetsdörr bakom oss tog hon av mig rocken, ledde in mig i sovrummet, satte mig på sängen och sa:

– Vänta här.

– Jag visste inte att du hade flyttat.

Hon gick in på toaletten och efter någon minut kom hon tillbaka, klädd i en morgonrock av siden. Hon ställde sig framför mig och lossade på skärpet. Tyget gled isär. Jag böjde mig fram och kysste hennes mage, hon satte händerna mot mitt huvud och tryckte mig till sig, jag kysste hennes navel och lät min tunga sänka sig ner mot ljumskarna, ner mot randen av hårväxt och min saliv bildade en fuktig sträng över hennes hy. När jag nådde skötet tog hon två steg tillbaka.

– Vi kan inte älska. Jag har mens.

– Det skiter jag i. Vi gör det ändå.

Hon stod framför mig, tog tag i morgonrocken, förde den över axlarna och lät den falla. Hennes ena hand gled utefter magen. Så tryckte hon ner mig på sängen, lossade mitt bälte och drog av mig byxorna och kalsongerna. Jag knäppte upp min skjorta. Hon tog tag i min halvstyva lem och började massera den mellan sina händer, böjde fram överkroppen och lät ollonet retas mot ena bröstvårtan. Hon förde handen upp och ner, tog med sig förhuden på väg ner och lät den omsluta ollonet helt på vägen upp. Jag halvlåg stödd på armbågarna. Hon böjde fram huvudet, snuddade med tungan, öppnade läpparna och tog emot kuken i sin mun. Hon höjde tempot. Jag sträckte ut handen och masserade hennes ena bröst, trevade med handen ner mot magen men nådde inte ända fram.

– Jag vill ha dig.

– Nej.

Hon sög allt intensivare, jag försökte komma fri och få ner henne på sängen. Då drog hon sig tillbaka.

– Det här eller ingenting alls.

Jag lutade mig tillbaka mot armbågarna och lät henne bestämma. Hon förde tillbaka min lem in i sin mun. Jag tog tag i hennes hår och höll bort det så jag kunde se. Hon rörde sig rytmiskt över mig, hjälpte till med handen runt skaftet. Blundade. Hon satt på knä, den andra handen rörde sig mellan hennes ben. Efter ett par minuter kom jag. Hon tog ut den och höll den mot sitt bröst där den sköt ut sin säd. Hennes hand rörde sig allt fortare mot skötet. Just som jag var klar gnydde hon till, böjde huvudet bakåt och suckade djupt. Jag sjönk ner mot sängen och stirrade upp i taket.

När jag vaknade låg hon bredvid. Jag tittade mot klockradion och röda siffror lyste 5:13. Jag smög ut i köket och hittade telefonen. Det var Magnus som svarade.

– Det är jag. Väckte jag dig?

- Något.
- Ville bara kolla en sak. Har Lisa hört av sig?
- Hon var förbi igår. Jag sa att jag inte visste var du var. Var fan är du någonstans?
- I Västerås. Hos en kompis.
- Varför viskar du?
- Han sover. Sa hon var jag kunde nå henne?
- Nej.
- Okej. Jag kommer hem i dag. Vi hörs.

Jag gick tillbaka in i sängkammaren och såg på Charlotta. Jag var naken. Var det det här jag hade längtat efter? Hon var vacker där hon låg, oskuldsfull och ärlig i sömnen med långsamma, djupa andetag. Jag var gästen som hon gav vad hon ville ge. Inte mer, inte mindre. Hon var för vacker för att någon skulle säga nej. Letade reda på mina kläder som låg utspridda över golvet och klädde på mig. När jag lyfte ner rocken i hallen fick jag syn på ett inramat fotografi. Charlotta och en man, nakna i en dubbelsäng, förmodligen i något hotellrum för utanför fönstret vajade palmer. Lakan dolde de intima delarna. Båda två höll fram sina vänstra händer mot kameran och visade upp ringarna. Han log med stängda läppar, stolt, hon skrattade brett med djupa skrattgropar. Jag gick in i köket igen, letade igenom lådorna och hittade papper och penna. Jag skrev med stora bokstäver: Jag var inte otrogen i natt! Stoppade tillbaka pennan. Hon hade vänt sig i sömnen och låg med ryggen mot mittan av dubbelsängen. Jag la lappen på kudden där jag hade legat. I hallen tog jag på mig stövlarna, öppnade dörren och var på väg ut. Vände mig om mot fotografiet. Han såg trevlig ut, halvlångt ljust hår, ljusare än mitt. I ena örat en guldring som liknade den jag bar. Han skulle ha hållit sig hemma. Han borde alltid hålla sig hemma. Mina klackar slog mot parkettgolvet när jag gick tillbaka in i sängkammaren och tog lappen och knycklade ihop den i min hand. På avsatsen halvvägs ner i trappan öppnade jag sopnedkastet och slängde papperet.

Jag hejdade en taxi en bit längre nerför gatan. Kanske var det inte hon som hade utnyttjat mig. Kanske var det tvärtom. Jag kände mig friare än på länge. Kanske var hela samtalet på diskoteket bara ett spel för att se hur lätt och hur långt jag kunde gå. Att genomskåda henne var det enda sättet att få henne ur mig, att låta henne tro att hon bestämde och visa hur bräcklig hon var, hur bräckligt hennes förhållande var. Jag behövde påminnelsen av hennes kropp, hennes dofter, för att kunna känna den fadda smaken. Tanken på hennes bröllop kändes inte skrämmande längre, tvärtom, jag kände en triumferande lättnad. Jag hade satt mina spår. Jag kände mig stark. I bilen på väg hem till Sundsvall längtade jag efter Lisa.

6.

Jag kom hem till Jungfrukammaren vid elvatiden, gick direkt in till mig och la mig på sängen med kläderna på. Det var söndag. Veckan som gått kändes lång som år.

Jag vaknade av att kyrkklockorna slog. Det var fortfarande ljusst. Klockan visade på nio. Förstod att det måste vara måndag, att jag sovit i nästan ett dygn. Känslan att vakna i min egen säng var skön. Gick in i duschen, drog av mig de två dar gamla kläderna och vred på vattnet. Stod där och lät det varma vattnet skölja över min kropp. Längte. När jag kom in i köket satt Redaktören och läste tidningen vid det just avslutade frukostbordet.

– Nämen goddag!

– Tjena, sa jag.

– Jaha, du är vaken. Sovit gott? Och jag som trodde jag hade patent på underliga försvinnanden, sa han och log ovanligt självironiskt. Var har du varit?

– Jobbat, svarade jag, satte mig ner och Redaktören började skratta, ovanligt högt, ovanligt hjärtligt. Jag höll upp den sista teresten ur den vita termoserna och stoppade ner två brödsivor i brödrosten.

– Du ser sliten ut. Hur mår du?

– Bättre än i fredags, bättre än i lördags, men inte lika bra som för fyra år sedan.

– Alltid något, sa han och blev allvarlig, fick något oroligt i blicken och började skruva på sig. Tog liksom sats. Man visste alltid i förväg när Redaktören tänkte be om något.

– Shoot! sa jag.

– Jag tänkte höra med dig... har du tänkt vara hemma ikväll?

– Jag har inte tänkt någonting.

– Jag ska få besök. Skulle du kunna... undvika att vara här?

– Jaså, det är dags igen. Akta sig Redaktören, nu har du redan avslöjat för mycket.

– Larva dig inte. Det är inget hemligt.

– Inte? Då är det väl okej om jag är hemma.

– Ja... nej... jag vill helst inte det.

– Då är det alltså en kvinna. Jag som trodde att Kubas vänner höll hemliga möten här för att planera nästa revolution.

– Vad...?

– Är hon vacker?

– Vem då?

- Jag ska se vad jag kan göra.
- Tack.
- Du, hur går det med boken?
- Öh... ja... det går väl... nu pratar vi om något annat.
- Tänkte väl det.

Jag fördrev eftermiddagen på stan. Letade billiga skivor på Skivbutiken, letade böcker på Lilla Antikvariatet. Hittade inget. Åt lunch i två timmar tillsammans med kvällstidningarna på Tjacka's. Gick upp till Högskolan för att se om Magnus var där. Hittade honom inte. Var inne i de flesta klädaffärerna längs med Storgatan, men hittade inget jag tyckte om. Vandrade förbi Vängåvan och Bankgatan ner, vek av på Sjögatan och in på Kulturmagasinet. Fördrev någon timme med en fotoutställning jag inte förstod mig på. Gick hem vid femtiden. Magnus var inte hemma. Men Redaktören var där, han stod i köket iklädd förkläde, böjd över en vitlöksdoftande gryta. Han blev märkbart irriterad över min närvaro.

- Har du pratat med Lisa medan jag var borta?
- Nej, sa han kort. Har du tänkt vara här länge till?
- Menar du i dag eller generellt? Jag hade väl tänkt att bo här ett halvår till, i alla fall till att börja med. Om det går bra för dig förstås.

Jag stod nonchalant lutad mot dörrposten och Redaktören blängde på mig både en och två gånger.

- Skojade bara. Du kan vara lugn. Om du ser Magnus, hälsa att jag sökt honom. Och du, hoppas hon gillar vitlök.

Jag gick på bio, såg Wild at heart och bestämde mig för att bli laglös rebell. Måste bara hitta en lämplig kavaj först. Filmen slutade vid halv nio, måndag kväll och nöjesutbudet var inte det bästa. Jag slog mig ner i Filmstadens fik och försökte dra ut på tiden. När jag satt där kom det in en kvinna och ställde sig i kön, någon jag kände igen. Visst var det väl... Ja, det var det!

- Hej! ropade jag och hon vände sig om med en strut popcorn i handen. Hon såg tveksamt på mig, verkade inte kunna placera mitt ansikte. Jag höll upp handen.

- Titta! Nästan helt läkt.

Ett litet leende bredde ut sig över hennes läppar och hon kom fram till mig.

- Jag kände inte igen dig.
- Det är bra. Jag vill inte heller minnas den kvällen.
- Hur är det med handen?
- Bara bra. Du gjorde ett fint jobb.

Så log hon det där försiktiga leendet igen under det uppsatta håret. Hon bar en läderrem runt halsen med en röd sten som smycke. Hennes ögon var

lika vackra som sist och dolde något väldigt utforskande, en nyfikenhet, en glimt av något positivt.

- Jag heter Frank, sa jag. Och du är Sjuksköterskan.
- Just det, skrattade hon.
- Ska du se eller har du?
- Jag ska.
- Ensam?
- Ja.
- Vilken då?
- Jag har inte bestämt mig än.
- Jag har ett bättre förslag. Följ med mig så går vi och tar en kopp kaffe.

Eller en öl.

- Tack, men jag tror inte det. Ska jobba i morgon.
- På sjukhuset förstås.
- På sjukhuset.
- Är du säker?
- Ja, jag vet var jag jobbar.
- Jag menar mitt förslag.
- Har du inte lärt dig att kvinnor inte gillar när män tjarar?
- Jag trodde det var tvärtom.
- Inte jag.
- Varför går du ensam?
- Varför inte? Du sitter ju ensam.
- Det är inte samma sak. Jag är inte lika vacker.
- Det kan diskuteras. Hej då!
- Se Wild at heart! ropade jag efter henne.

Själv tog jag en promenad upp mot Södermalm, såg genom fönstren in i lägenheterna och husen, såg på människorna som höll på att avsluta måndagen och förbereda tisdagen. Ännu en spännande dag i ännu en spännande vecka. Allt går runt och runt igen. De flesta såg tröstillöst uttråkade ut. Någon upptäckte mig stå utanför på gatan och titta in och hytte med näven. De ville vara inlåsta. I ett av fönstren blev det riktigt intressant. En fet, medelålders kvinna höll på att klä av sig. Drog ner kjolen, knäppte upp blusen samtidigt som hon tittade mot tv:n. En vit bh blottades och ett par enorma bröst ovanför magvalkarna. Just som hon famlade på ryggen efter bh-spännet gick hon in i ett avgränsande rum och stängde dörren bakom sig.

Vid halv elva hade jag tröttnat. Hade redan gått förbi Jungfrukammaren en gång och sett det lysa genom fönstren. Tänkte kila in på Skippers och ta en öl, men det var så tomt där inne att det verkade obehagligt. Gick ner mot vattnet, men det var för kallt för att det skulle vara trevligt att bara strosa

omkring. Jag vände hemåt igen, bort från hamnen, det kalla vattnet och den kaj där Vasafärjan lämnat ett stort tomrum efter sig. Om inte Redaktörens besök hade gett sig av kunde jag säkert smita in på mitt rum utan att de märkte det. Det lös fortfarande ur fönsterraden under taket. Någon var hemma och någon var vaken. Jag öppnade plåtgrinden och stängde den tyst bakom mig. Likadant med ytterdörren och lägenhetsdörren. Det var tänt även i hallen. Gick upp de sista trappstegen och när jag tog av mig stövlarna förstod jag att jag kommit hem för tidigt. Där stod ett par svarta, halvhöga kängor av kvinnomodell med silverspännen. Och bredvid dem ett par små, röda gymnastikskor med kardborreband i stället för knäppning.

Jag skulle precis hänga av mig rocken och undersöka främmande jackor när jag fick syn på honom. Han stod i dörröppningen till mitt rum och tittade på mig, inklämd mellan hans arm satt min gamla nalle som jag burit med mig sedan min treårsdag.

– Jag heter Fabian. Vad heter du?

Han kunde vara i femårsåldern, brunt lockigt och rufsigt hår, jeans, Batman t-shirt och randiga strumpor som till hälften halkat av fötterna.

– Jag tycker om att spela fotboll. Det gör inget om du inte tycker om fotboll för det gör inte min mamma heller.

Jag såg på honom, det tog några sekunder innan jag kopplade, försökte le mot honom och tänkte: Herregud! En unge! Vad har du nu gett dig in på Redaktören, det här är svåra saker, allvarliga, ingen lek, det här är ingen kvinna man lockar med sig, drar över och skickar hem, det här är en mor och hennes barn, tunga grejer, ansvar och allt det där, men så slog det mig att det var ju just det här som Redaktören ville ha, hade han någonsin tagit med sig någon hem över natten? Han ville ju ha en familj, en klan runtom sig, det var ju därför Magnus och jag bodde där och visst, det här är ju bara naturligt, Magnus och jag ett steg på vägen, nu halvvägs mot mål.

– Jo, sa jag, fortfarande med rocken i handen, jag tycker om fotboll.

– Va bra! Då kanske vi kan leka någon gång, utbrast han, vände om och sprang mot köket med min slitna nalle dinglandes efter sig.

Precis när han svängt runt hörnet och jag äntligen hängt upp rocken på sin plats och funderade på om jag skulle gå in dit eller inte, kom Redaktören. Med höguret huvud och svart blick och mycket sammanbiten. Han stannade framför mig, samlade sig, visste att det var för sent, slickade på etiketten, satte den på sig och log mot mig som den perfekta värd och gentleman han var.

– Kom hit, sa han, det är någon jag vill att du ska träffa.

Jag stoppade in skjortan innanför byxlinningen på väg in i Stora rummet. Vid bordet satt en mörk skönhet jag aldrig sett tidigare. Långt, svart hår som föll en bra bit nedanför axlarna, ett rent ansikte med markerad

näsa, målade läppar, lång svart kjol och till den en mycket charmerande Norgetröja. Jag gick fram. Mellan oss stod Redaktören.

– Det här är Monika. Monika, det här är Frank.

Jag tog henne i hand. Sval och torr, som hos någon som känner sig själv.

– Och det här är Fabian.

– Vi har redan träffats, sa jag och blinkade mot pojken.

– Jag är fyra och ett halvt. Hur gammal är du?

– Jag är tjugosex och ett halvt. Kan du räkna så långt?

– Jag kan räkna till en miljon, sa han och plirade med ögonen.

– Oj då, det var inte illa. Men har du sett mina serietidningar?

Pojken skakade ivrigt på huvudet.

– De ligger på mitt rum. I bokhyllan.

Han rusade ut ur rummet. Jag vände mig mot Redaktören och Monika.

– Jag ska inte störa. Trevligt att träffas, Monika.

Jag gick in på mitt rum där Fabian höll på att riva ner tidningarna från hyllan för att välja ut den bästa. Han valde fyra stycken.

– Vad många du har, sa han.

– Jag har sparat dem sedan jag var yngre. Tänkte att de skulle vara bra att ha om jag får barn någon gång.

Han lyssnade inte, hade redan ockuperat min säng, låg på mage och sparkade med fötterna mot madrassen medan han bläddrade i Knasen.

– Kan du läsa, Fabian?

– Jag kan skriva mitt namn. Vill du se?

Jag plockade fram papper och penna. Han skrev Fabian med ett stort och ett litet "a" och med ett "d" i stället för "b". Men han upptäckte felet och ändrade innan han höll fram papperet mot mig.

– Fint. Har du skrivit på skrivmaskin någon gång?

Han skakade på huvudet igen och ivern lös ur ögonen på honom.

– Kom här då, sa jag, stoppade ett ark i maskinen på bordet, lyfte upp honom och satte honom i stolen. Han nådde knappt upp till bordskanten så han kravlade sig upp och ställde sig på knä. Tittade på tangenterna ett tag, letade utan att hitta. Jag ställde mig vid sidan och pekade. Han tryckte på rätt tangent, först alldeles för löst, sedan hårdare. Jag fick hjälpa honom med de fyra första bokstäverna, sedan när jag skulle peka igen föste han undan min hand.

– Jag kan själv.

– Det blev väl fint. Spring och visa mamma.

På väg ut krockade han med Redaktören. Redaktören rörde sig förvånansvärt vant i umgänget med pojken, inte lika stelt som många andra gånger.

– Vi tänkte öppna en flaska vin. Vill du ha?

– Ja tack.

– Då så. Det är serverat.

Fabian kom tillbaka och hoppade upp på stolen. Jag satte tillbaka papperet åt honom och visade hur man skulle byta rad.

– Nu får du skriva alldeles själv en stund. Men tryck bara på en knapp i taget, okej?

– Okej.

Redaktören och Monika satt på varsin sida om bordet och bredvid honom, på långsidan mot fönstren till, stod ett extra glas. Redaktören höll upp åt oss.

– Du har en fin son, sa jag.

– Tack, log Monika.

Vi hade knappt hunnit skåla innan vi hörde dörren slå i trappan. Redaktören ryckte till, det svarta skynket kom fram igen för någon sekund, men han ändrade uttryck igen, höll masken och log. Sedan gick det några sekunder innan vi hörde Fabian skrika: Mamma! och strax därpå kom han gråtande inrusande i köket.

– Vad är det älskling? sa Monika och pojken hoppade upp i hennes knä.

Jag reste mig och gick ut i hallen. Där stod Magnus. Hans jacka var blodig, ena ögat igenmurat, överläppen och hakan full av till hälften levrat blod från näsan och en sprucken läpp. Han hade en kraftig rodnad på ena kinden.

– Vad fan har hänt?

– Han kom hem, sa han och grimaserade när han rörde på munnen.

– Vem han?

– Klaras man. Han skulle inte ha kommit förrän i morgon.

– Är det här samma sak som vi pratade om på Pallas?

– Ja.

– Jag trodde du skulle glömma henne.

– Verkar inte så va?

– Du ser för jävlig ut.

– Tack.

– Är du okej?

– Jag antar det.

– Tvätta av dig och kom ut i köket. Du skrämde livet ur Fabian.

– Ungen? Vem är det?

– Redaktörens hemlighet. Hälften av den. Kom igen!

Jag gick tillbaka. Redaktören och Monika tittade på mig, Fabian satt uppkrupen i hennes knä och sög på tummen.

– Det är Magnus. Han har fått stryk. Det är ingen fara.

Lisa kom till mig. Och gick. Och kom till mig. Och gick igen. Nu var hon borta. För gott? Den här gången hade hon inte kommit tillbaka. Jag hade varit i Västerås två dagar, hon hade varit här då och sökt mig, jag var inte hemma, ingen visste ens var jag var och det verkade räcka för att hon skulle försvinna utom räckhåll. Jag hade fått min chans. För gott. Nu fick jag skylla mig själv. Jag anklagade mig själv för den där morgonen efter valvakan. Jag borde ha kunnat förstå. Jag borde ha kunnat vara ödmjuk. I stället slängde jag stenar efter henne när hon gick.

Hon var det där mysteriet alla längtar efter, den där okända uppenbarelser som ska komma och rädda alla brustna hjärtan; stiga ut ur dimmorna som en riddare med rustning och lans på sin vita häst, höja sin arm och lägga den på världens axlar, döda all ondska och lämna av skönheten. Det var jag fortfarande övertygad om. Det var bara ett problem. Hon kom, men hon stannade inte. Hon kom och gick igen. Gång på gång. Och hennes häst var av modelleras, den föll sönder om och om igen. En arm här, ett ben där. Hon klättrade upp på den, ramlade av, klättrade upp igen, ramlade av och lämnade en hög smuts på mitt golv. Som grushögen i Hedbergsska parken, grus som inte kom till användning i den vinterlösa vintern. En hög av små stenar att bada i. Att kasta upp i luften och se hur många småstenar som stannar på den upp och nervända handflatan. Att slå sönder hoppet med. Klippblock att klättra över, vattenforsar att ta sig igenom, orkaner att gömma sig för.

En kväll hade vi gått på krogen, det var på sensommaren, vi hade umgåtts intensivt i någon vecka, hon hade blivit mera mottaglig, vi hade pratat, jag tyckte mig börja förstå henne. Det var Lisa, Redaktören, Magnus och jag. Vi blev sena och hamnade på Seaport. I pianobaren var aktiviteten redan i full gång. Partnerspaning, fyllsteg, det senaste italienska snittet, taffliga ursäkter, allsång, medelålders fränskilda varghonor, undanträngda drömmar, kåta affärsresande, brustet kroppsspråk, spillda groggar. Där var vi. Och där var Lisa och jag. Framför allt Lisa och jag. Hon hade kommit till mig. Hon var uppspelt, sökte mig, fann mig och höll mig till sig. Vi gick armkrok, vi höll varandra i hand, hon lutade sig mot mig. Jag var full och lycklig. Vi träffade bekanta, Lisa sa: Det är jag som är Lisa. Franks flickvän. Eller: Har vi träffats förut? Känner du min Frank? Hon fnissade, drog iväg mig från Redaktören och Magnus som log mot henne och blinkade införstådda utan att förstå någonting. Jag var överrumplad, kidnappad, hon ägde mig och lät alla förstå det. Hon fick mig att bjuda henne på drinkar som det mest självklara, hon lät mig spela förföraren på den första träffen, hon var min kvinna och jag var mannen som skämde bort henne i utbyte mot ett löfte om en äventyrlig natt. Vi gick omkring som ett värdigt par, som värdpar över alla dessa människor och djur, VIP-gästerna som kommit

gående längs med den röda mattan, som kompletterade natten och dess desperation med elegans och stolthet. Hon tog tag om min midja och jag la armen om hennes smala kropp, som en orm låg den om hennes rygg, mage och slingrade sig runt, uppåt mot hennes barm. Hon fnissade och tryckte sig närmare mig. Hon skulle ha mer att dricka, jag skulle ha mer att dricka, den här natten var början på något stort och den fick aldrig ta slut.

På väg hem, bara hon och jag, under klättringen uppför Kyrkogatan drog hon sig ifrån mig. Hennes grepp lossnade, hennes steg ökade, självständigt några meter vid sidan om, släntrande, bestämt, frånstötande, kyligt nonchalant. Ogripbar. Hon hade kommit och nu var hon på väg bort. Händerna nerkörda i fickorna, onåbara, hennes blick framåt och bortåt, solitär, separat från min, det vi tidigare sett med två ögon såg vi nu genom fyra. Vi såg inte samma saker. Hon såg inte mig, min förvåning och besvikelse. Hon uppträdde tuff, osårbar, som om hon inte kände mig, utan minsta tillstymmelse till lockelse: här är jag, jag är din vän, kom och ta mig med, hjälp mig fram. Ingenting sådant.

Vi kom hem. Hon drog sig in på mitt rum, stökade bland sina saker i den lilla väska som stod i ett hörn, satte upp håret och plockade fram tandborsten.

- Du, sa hon, jag tror jag sover på soffan i natt.
- Förlåt?
- Det blir nog enklast så.
- Enklast för vem?
- Dig. Så du slipper bekymra dig över var du stoppar dina händer.
- Vad fan är det frågan om?
- Ingenting. Absolut ingenting.

Hon satt på huk vid sin väska och tittade åt ett annat håll. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till, hur jag skulle kunna nå fram till henne.

- Vad håller du på med, Lisa?
- Jag ska gå och lägga mig.
- Du kommer hit ibland, du gråter lite, du ljuger lite och så går du igen. Vem är du Lisa?
- Vet du inte det? Då blir det svårt.
- Du kan förklara.
- Nej, det kan jag inte.
- Vad är det här? Vad höll du på med på Seaport? Driver du med mig?
- Vad fan tror du? Vad har du väntat dig? Att vi ska lägga oss på den där sängen och älska passionerat? Vet du inte bättre?
- Jag vet ingenting längre!
- Fattar du inte? Hur lång tid ska det ta? Varför måste vi ha den här diskussionen varje gång du blir kåt?

Hon hade stökat klart bland sina grejer och ställde sig upp, mitt framför mig.

– Du är fan inte klok... vad tänker du med? Ja, vi måste ha den här diskussionen, men inte varje gång jag blir kåt utan varje gång du lovar mer än du kan uppfylla. Helvete, är du helt blind inför dig själv. Såg du inte vad du höll på med ikväll?

– Jag försökte vara din vän.

– Skitsnack. Så jävla naiv är inte ens du. Du måste äga, eller hur? Du ville visa alla jävla människor därinne att du äger mig, att du minsann kan ha män i ditt våld också... Tänker du aldrig på hur jag känner det?

– Nu är du jävligt otacksam.

– Vad ska jag vara tacksam över? Att du viskar små söta saker i mitt öra när vi är på krogen? Fattar du inte att du ljuger inför dig själv? Ska jag vara tacksam över att du försöker vara bussig och låtsas inför andra att vi är ett par trots att jag äcklar dig. Vad är det som är så äckligt? Hur gör ni? Du och Sylvia. Är det mindre äckligt? Gnider ni er mot varandra...

Hon vände bort sitt ansikte

– Sluta! Jag ska gå nu.

– Det ska du så fan heller. Hur gör ni, Lisa? Jag är nyfiken. Använder ni fingrar och tunga? Det kan jag också göra. Eller har ni leksaker...

– Lägg av! skrek hon och tog upp jackan som låg slängd på golvet. Hon var på väg mot dörren. Jag rusade före och slog igen den framför henne. Läste och stoppade nyckeln i byxfickan. Lisa var röd i hela ansiktet.

– Ditt jävla svin! Lås upp!

– Har ni leksaker? Tycker du om att fyllas av attrapper? Guldfärgade stavar? Eller är de svarta? Gör du det? Är inte det konstigt, när du äcklas så av oss män och våra ståkukar? Vad tycker Sylvia om? Brukar ni låta? Hur låter du Lisa, när du har det skönt? Stönar du likt oss män eller kommer du med värdighet, diskret och rent, fritt från smuts och befläckning?

– Får jag nyckeln! Hon stod alldeles stilla, hennes röst hade sänkts och närmast chockad viskade hon. Stod framför mig som ett litet barn.

– Kom och ta den då. Den ligger i min byxficka, du får ta den. Men akta dig så du inte trevar för djupt, då kanske du rör vid spännande saker. Den är jättestyv nu, Lisa, det är bara att komma och ta för sig. Seså, hämta nyckeln nu, visa att du är en stor flicka. Jag ska inte hindra dig.

Hon sjönk ihop på golvet. Begravde huvudet i knät och skakade sakta. Gömde sig innanför den stora jackan. Höll händerna knutna runt de uppdragna benen. Jag tog upp nyckeln ur fickan och låste upp dörren.

– Så, du är fri nu. Det är bara att plocka ihop grejerna och gå, jag ska inte stå i vägen. Det var trevligt att träffas. Själv ska jag gå ut i köket och fixa mig en rejäl drink. Ha ett bra liv Lisa, sa jag och gick ut ur rummet.

Jag hällde upp gin i ett dricksglas och satte mig i en av fåtöljerna runt tv-bordet. Det var alldeles tyst i lägenheten, inga fotsteg, ingen dörr som slog igen. Jag drack små klunkar av den starka vätskan och lät dem rinna ner, skölja genom mun, hals och mage, lät starkspriten rena min kropp. Tände cigarett efter cigarett, drog ner röken i lungorna men kände knappt av den. Kroppen var bedövad, av sprit och krossade bilder, av rök och samvetskval, av kärlek i form av olustkänslor. Efter en stund kom Lisa smygandes. Hon stod på golvet bredvid mig, hade tagit av sig jackan och knäppt upp skjortan.

– Du får mig, Frank. Du hade rätt, jag har lovat dig det.

Jag satt kvar i fåtöljen när hon började klä av sig. Skjortan åkte i golvet, hon knäppte upp gylfen och klev ur byxorna. Hon stod halvnaken och blek. Hon tog tag i trosorna och förde ner dem en aning. De var små och hade lämnat röda resårsträck på hennes hud. För första gången var hennes bröst helt blottade för mig.

– Kom och ta mig, Frank. Jag vill, sa hon och höll tummarna instoppade innanför trosorna, färdig att dra ner dem. Könshår stack ut.

Jag reste mig upp och gick fram mot henne. Lyfte upp henne och bar henne likt en liten flicka in på mitt rum. Hela tiden blundade hon. Jag drog undan täcket och la henne på madrassen, lyfte täcket över henne och satt mig bredvid.

– Smek mig Frank! Gör det skönt för mig.

– Det är vansinne Lisa, viskade jag och såg ner i golvet. Vi är vansinniga, hela världen är galen av vansinne. Vi bara sårar varandra.

– Jag bjuder mig dig, Frank. Tänker du inte ta emot min gåva?

– Vi sårar varandra utan att veta varför. Det kan inte vara meningen. Jag drömmer om dig, jag fantiserar, längtar och när vi träffas gör vi allt för att göra varandra illa.

– Strunta i det där nu, Frank. Kom till mig, hör du inte vad jag säger, jag är kåt.

Hon pratade stötvis och hetsigt, högt rakt ut i rummet som tycktes väja för hennes ord.

– I stället för vänskap försöker vi älska varandra. Då blir det bara hat. Förlåt Lisa, jag är ledsen. Vi kanske aldrig borde ha träffats.

– Inte ska du vara ledsen, sa hon och försökte dra undan täcket som jag satt på. Kom till mig, jag vill känna dina stora, starka händer runt mina bröst. Kom visa vad du går för!

– Jag sover på soffan i natt, sa jag, böjde mig fram och kysste henne på pannan, reste mig och gick ut ur rummet.

Jungfrukammarens invånare: Redaktören, Magnus och jag hade kallats till

möte i Stora rummet. Redaktören hade satt upp lappar på ytterdörren och kylskåpet. Vi skulle ha stormöte, det första i sitt slag. Veckan som gått hade gett oss anledningen. Tre gånger hade Magnus fått lägga benen på ryggen och springa för livet undan Klaras äkta man. En fjärde gång, alldeles här utanför, hade han fått tag på honom och spöat upp honom igen. Innan de gamla blesyrerna hunnit läka helt fick han nya smällar. Den här gången slutade det med ett besök på akuten och en spricka i näsbenet. Men mannen var ändå inte nöjd. Han bevakade huset, följde efter Magnus på stan och väntade på chansen; en folktom gata, en möjlighet att dra in honom i en obehövad portuppgång eller innergård. Klara tog mannens parti. Hon vågade inte annat. Magnus hade trängt sig på. Han skulle märkas. Hon hade varnat honom för sin svartsjuka man redan första natten. Men inte tillräckligt. Hur långt mannen kunde gå visste han nog inte själv. Magnus var rädd, Redaktören och jag oroliga.

– Gå till polisen, sa Redaktören redan efter den första misshandeln.

– Det går inte. Han är polis.

Magnus kunde fakta. Två år tidigare hade mannen spöat upp en ung grabb på en dansrestaurang för att han bjudit upp Klara. Grabben polisanmälde men mannens poliskolleger höll honom stadigt om ryggen. Falsa vittnesmål av poliser som sade sig ha sett hur det hela gick till. Helt annorlunda. Det ledde inte ens till åtal.

Själv letade jag efter Lisa. Det var det enda som var viktigt. Jag visste att hon fanns där ute någonstans och gömde sig. Lekte blindbock med verkligheten. Kanske hade hon försonats med Sylvia. Kanske behövde hon inte mig längre. Kanske älskade hon mig. På dagarna drev jag omkring på stan, på kvällarna åkte jag runt med bil i det område där jag visste att Sylvia bodde. Jag hittade henne inte.

Magnus befann sig i skottlinjen av ett enmanskrig. Jag i en inte alltför klädsam förvirring. Redaktören skuttade omkring i ett glädjerus. Han trampade runt i lägenheten och log, klappade oss förstående på axlarna när han kom åt och talade om hur vacker världen egentligen var. Allt skulle nog ordna sig, det skulle vi få se. Livet var rikt. Efter sjunde ryggdunken på två dar började det hela bli irriterande. Visst, vi var glada för hans skull, Monika verkade toppen och hade verkligen förändrat honom. Han pratade i ett, lagade mat och städade med ett leende på läpparna och bjöd frikostigt på vin. Men det gick inte att nå fram till honom och som alltid har andras påtagliga lycka effekten av ökande självömkan hos en själv.

Mest synd var det om Magnus, näst mest synd var det om mig. Det var vi alla tre eniga om.

Magnus och jag satt vid tv-bordet, Redaktören donade med fika i köket. Han hade satt på sig slips. Stämningen var spänd trots att vi försökte göra

det bästa för att lätta upp den. Redaktören visslade och kom med korkade kommentarer ibland som han själv skrattade hejdlöst över, Magnus och jag provocerade varandra med oväsentligheter för att avdramatisera situationen.

- Visste du att Like a rolling stone handlar om Dylan själv?
 - Hur vet du det? sa jag.
 - Han har sagt det.
 - Till dig?
 - I någon intervju.
 - Det var som fan. Det kastar onekligen ett annat perspektiv på låten.
 - Ja, jag förstod att du skulle tycka det, sa han.
 - Jag trodde inte du lyssnade på Dylan.
 - Det gör jag inte heller.
 - Men du läser.
 - Jag läser allt.
- Magnus hade satt på en skiva. Det lät för jävligt.
- Vad är det här för skit?
 - Public Enemy.
 - Jag förstod att det var något sådant. Tragiskt.
 - Säger han som lyssnar på Björn Afzelius.
 - Och?
 - Till och med Redaktören tycker Afzelius är passé. Det säger en hel del.
 - Du borde läsa lite poesi i stället för att lyssna på den här livsförnekande skiten.
 - ... säger lyrikexperten.
 - Ja, sa jag. Jag läser en hel del.
 - Cornelis och Bruno K. Öijer. Vem fan gör inte det. Standard ett A i varenda jävla hem.
 - Och Dan Andersson, Tomas Tranströmer, Nils Ferlin...
 - Som står där för att ge din bokhylla en intellektuell touch, ja. Otummade och fina.
 - Du är bara avundsjuk. Vad vet du själv? Var bor Tranströmer, till exempel?
 - Och vad fan har det med lyrik att göra? Recitera en av hans dikter i stället.
 - I Västerås. Det visste du inte. Dessutom läser man inte poesi för att lära sig utantill.
- Redaktören satte fram tekoppar och wienerbröd.
- Iggy Pop har suttit på mina axlar, sa Magnus.
 - San Fransisco åttioåtta. Jag vet. Än sedan då?

– Áttionio.

– Du var väl den enda i publiken som var dum nog att låta en halvna-
ken, svettig knarkare klänga på dig.

– Du är bara avundsjuk.

Redaktören kom med papper och penna och satte sig.

– Pojkar, om ni ursäktar kan ni kanske lägga ert tonårsskryt på is en
liten stund. Vi har viktigare saker att tala om.

– Ska du föra protokoll?

– Kära Jungfrukammarmarkamrater... inledde han alldeles för vansinnigt
överdrivet för att det skulle vara nyttigt eller ens en gnutta äkta.

– ... det råder en otrevlig oro innanför dessa väggar... fortsatte han. Det
var helt tydligt att han tagit på sig rollen som herr ordförande. Snart skulle
han slå den inbillade klubban i bordet.

– ... ja, alla är vi inte lika förvirrade. Det finns ju trots allt vissa som fort-
farande har kontroll över sig själva och som ser livet ur ett helt annat per-
spektiv i dessa dagar, nyktert och nödvändigt, mina vänner, lyckan faller
över oss alla i olika skepnader... men jag känner ett ansvar och det, ska ni
veta, det är varje mans förbannade plikt att tillgodose och tillrättalägga...

– Vad fan snackar du om?

– Okej grabbar, sa han sedan han insett det komiska i sitt anförande, det
är inte bra det här. Allvarligt. En av er springer omkring och blir misshand-
lad, vi har en konstapel som bevakar vårt hus och det är inte av säkerhetss-
skäl. Den andre, inga namn, tillbringar dagarna med att jaga en kvinna som
han vet han enligt de biologiska lagarna inte kan få...

– Vi behöver inget föredrag. Vi vet allt det där.

– Helvete, sa Magnus, slappna av lite grann.

– Det här är viktigt, sa Redaktören. Det måste ni inse.

– Vi gör det. Frågan är om du gör det.

– Absolut kamra... vänner.

– Okej, sa jag och hällde upp te åt oss. Då försöker vi få någon ordning
på det här. Papperet och pennan kan du lägga åt sidan. Och mitt problem
är varken särskilt nytt eller brådslande. Den galne polisen som försöker flå
Magnus levande är desto allvarligare.

– Jag vet, sa Redaktören. Några förslag? Jag har ett.

– Få höra.

– Både du och jag Frank, och för all del även Magnus, har kontakter på
tidningarna. Vi skriver helt enkelt ett brev till den där mannen och hotar
att släppa det till tidningarna om han inte lägger av.

Magnus och jag stirrade på varandra. Jag skakade på huvudet.

– Driver du med oss?

Redaktören satt helt oförstående.

– Du är ju journalist, för helvete, är det här något skämt? Du vet förbannat väl att tidningen aldrig köper det, möjligen kanske ett reportage där en anonym pekar ut en annan anonym. Om ens det, förmodligen gör de inget alls utan polisanmälan.

– Visst, men jag tror själva hotet är tillräckligt.

– Har du totalt tappat alla begrepp? Vad gör Monika med dig? Han är snut, för fan! Han vet hur tidningarna funkar. Är det någon som vet hur tidningarna funkar så är det just snutarna. Han kommer att garva åt oss. Skärp dig!

Redaktören satt förstummad. Kliade sig i huvudet och verkade inte alls förstå vad jag pratade om.

– Har du varit borta från dagstidningarna så länge att du glömt alla regler?

Det verkade som om Redaktören tvingat fram en nödlösning eftersom han av någon underlig anledning fann det som sin plikt att lösa det hela och rädda Magnus.

– Kom du på det här lysande förslaget samtidigt som du låg ovanpå Monika?

– Du behöver inte vara oförsämd. Okej, det kanske inte funkar. Har du något bättre förslag?

– Jag vet inte. Snacka med honom. Eller med Klara. Kanske med hans chef om vi kan ta reda på vem det är. Leja ett gäng och spöa skiten ur honom. Jag har faktiskt ingen aning. Vänta ut honom. Han borde tröttna. Risken är att Magnus under den tiden får rabattkort hos akuten.

Magnus hade suttit tyst. Verkade försjunken i egna tankar och det var osäkert om han ens hade lyssnat. Han verkade alldeles lugn.

– Ni behöver inte fundera mer, sa han. Och även om Redaktörens idé skulle gå att genomföra är jag inte med på det. Min plats, och er, är bakom tidningssidorna, inte på.

– Vad gör vi då?

– Ingenting. Inte nu. Det här är bara tjafs, jag får tänka ut något själv.

Stormötet tog slut utan att vi hade diskuterat mina problem. Redaktörens papper förblev tomt. Jag gick in på mitt rum, kände mig rastlös, klockan var bara tio. Jag grävde bland gamla brev och minnen, ville hitta tillbaka till känslor från tiden före Lisa, ville få henne ur huvudet om så bara för en liten stund. Gamla problem kändes gemytliga och nästan löjliga i förhållande till de nuvarande. Jag gick igenom brev från Charlotta från tiden då jag pluggade i Uppsala en termin, ömma ord om längtan, vardagsberättelser om städning och inköp, dagsfärskt skvaller om vänner och bekanta, planering inför helgen som stundade, vi var bjudna till den och den, samtidigt händer det och det, vi kanske skulle kunna gå dit efteråt, klockslag och detaljer så

som det bara kan bli när man egentligen inte har något att berätta, när man setts nyligen eller tagit upp det väsentliga i telefon, oviktiga och oerhört trygga detaljer. Jag bläddrade igenom mina pärmar med tidningsklipp från tiden som sportreporter i Västerås: fåniga hemma-hos reportage hos lokala orienterare, serien som vi kallade "Utmaningen" där jag spökat ut mig i hockeymundering för att skjuta straffar på hockeyklubbens målvakt eller där jag spelade pingis mot Jan-Ove Waldner när landslaget hade förlagt sitt träningsläger till Västerås, reportageserien om udda idrotter, allt från dart till lerduveskytte. Och så vidare. Oändligt avlägset. Här var nu, här var inga nya brev från Charlotta, inga lördagstentor, inga bilfärder mellan Uppsala och Västerås, inga referat från division 1-matcher i fotboll med dess stereotypa kommentarer från upprörda respektive nöjda tränare efter matcherna, inga under-huven reportage hos rallyåkare, här var Jungfrukammaren, här var Redaktören, Monika och Magnus. Här var Lisa. Men Lisa var borta.

Två dar senare kom Magnus in till mig tidigt på morgonen och väckte mig. Han hade något han ville prata om. Jag steg upp och vi gick in i Stora rummet och möttes av Redaktörens dukade frukostbord.

– Sällskap till frukost? Vad trevligt, det är inte var dag.

Vi slog oss ner, det var för tidigt för att jag skulle få i mig någon frukost. Måste vakna först. Vi satt runt bordet, Redaktören åt friskt och flinade.

– Monika kommer förbi ikväll. Hoppas ni inte har något emot det. Vi ska äta en bit och så.

Ögonblicket efter drömde han sig bort upp bland molnen.

– Jag har bestämt mig, sa Magnus och ryckte tillbaka Redaktören från andra världar.

– Vadå bestämt dig?

– Jag tänker flytta.

Redaktören ryckte till. Lutade sig fram över bordet för att höra bättre.

– Men...

– Jag flyttar hem till Stockholm. I alla fall tillfälligt. Om några månader kanske det hela har lugnat ner sig.

– Skolan då?

– Jag har snackat med JH i Stockholm och med mina lärare här. Jag får gå slutet av höstterminen där nere och även i vår om det behövs.

– Vad sa du?

– Att morsan var sjuk.

– Du kan inte flytta, sa Redaktören. Du får inte låta någon skrämma dig hemifrån. Du bor här. Med oss. Vi löser det här.

– Jag är rädd. Kan ni fatta det? För första gången i mitt liv är jag jävligt rädd.

– Vi ordnar det här. Fan, vi är ju tre. Stanna!

Redaktören var ur fattningen. Han hade byggt upp Jungfrukammaren med oss tre. Nu såg han hotet framför sig. Gemenskapen skulle splittras.

– Ditt rum då? sa jag.

– Det är också fixat. En tjej i min klass, Anne, vill hyra det så länge. Hon är sjsyst.

– Men, sa Redaktören, vi känner henne ju inte.

Några dar senare packade Magnus ihop sina saker och vi eskorterade honom till stationen. Samma kväll flyttade Anne in. Det var början av november. Anne var trevlig, förhörde sig noga om alla regler och vanor vi kunde ha, ville inte klampa in och störa. Hon var mycket diskret, satt ofta på sitt rum, plockade alltid undan efter sig och diskade så fort hon kom åt. Men Anne var inte Magnus. Anne var något nytt. Hon satt med oss och åt vid Stora bordet där Magnus tidigare suttit. Hon ville inte ha te på kvällarna utan bryggde eget kaffe när Redaktören eller jag fixat fika. När Anne handlade mat köpte hon andra saker än Magnus brukade göra och hon knöt alltid en knut på plastkassarna innan hon stoppade in dem i lådan. Vi hade plötsligt en kvinna i huset, någon som låste om sig i duschen. Hon såg på oss med en kvinnas ögon, hon talade till oss med en kvinnas röst, hon hade ett kvinnligt kroppsspråk vi försökte förstå och på hyllan under toalettspiegeln stod det plötsligt burkar med krämer och smink. Vi var inte vana. Jungfrukammaren hade varit som ett fort för oss, ett ointagligt fäste där vi tre män suttit vakt, avlöst varandra med skämt och gliringar, middagar och diskussioner. Nu hade väggarna börjat rämna, lägenheten skakade i sitt fäste och stämningen var laddad, hela tiden rädda för nya angrepp utifrån och det var osäkert hur vi skulle försvara oss. Det var inte Annes fel. Hon var bara inte Magnus. Anne tog dit vänner, Redaktören låste in sig på sitt rum och Anne undrade vad det var med honom.

Efter ett tag hade han vant sig, dagarna rullade på och Monika tog upp hans världsbild igen. Han gick omkring och flinade och klappade Anne och mig på axlarna. Anne undrade vad det var med honom. Utanför kunde vi då och då se polisen stå på vakt. Jag letade fortfarande efter Lisa.